

frem, naar der er Tale om en Grundlovsrevision.

Det tredie Hovedmotiv for Partiet til at modsætte sig dette Forslag var, at det kom fra en Regering, der deri saa et Midde- til at komme Forsvarslovene til Livs. Den kunde da ikke vente Tilslutning fra Venner af disse Love. Jeg kunde godt læse disse Motiver op, men det behøves ikke; det var paa Basis af dem, at Venstre motiverede en Dagsorden, der lød saaledes: „Idet Folketinget udtaler,

at det anser en paa fyldestgørende Maade forberedt almindelig Revision af Grundloven og særlig en Omdannelse af Landstinget i Juni-Grundlovens Aand for en Opgave, der, saa snart de politiske Forhold tillader det, bør søges løst, og

at det ikke anser noget af de foreliggende private Lovforslag for at være et egnet Udgangspunkt for en saadan Forfatningsrevision,

gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Efter denne Afvisning af Forslaget tog Ordføreren for Forslaget, det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode), Ordet og udtalte: Spørgsmaalet er: „Vil du være med, eller vil du ikke være med i Arbejdet paa Grundlovens Genfødsel? Det maa besvares med Ja eller Nej, kun ingen Vaasen“. Og videre: „Det Forslag, der foreligger for Folketinget, er simpelthen en Afskrift af selve Juni-Grundloven og den dertil hørende Valglov.“ Dertil bemærkede saa det ærede Medlem fra Æbeltoft: „Det ærede Medlem tager fuldstændig fejl i sin Tro paa, at det Forslag, han og hans Medforslagsstillere har stillet, er et Forslag om Juni-Grundlovens Landsting, aldeles ikke, det er noget helt andet. Hvad vilde man med Juni-Grundloven? Man vilde skabe et Landsting, der ikke var et Spejlbillede af Folketinget, som vel udgik af den almindelige Valgret, men som alligevel skulde være en betydelig mere konservativ Faktor, og som i Virkeligheden ogsaa var det.“ Han omtaler saa disse Bestemmelser og siger om dem, at den Gang gav de en betydelig Garanti i den Retning, og saa føjede han til, at nu maa man andre Veje. „Ved disse Bemærkninger haaber jeg saa at have belært det ærede Medlem om, at Juni-Grundlovens Ord nu betyder noget ganske andet, end de samme Ord betød i 1849, og at det netop vil være i Juni-Grundlovens Aand, naar man uden at fravige den almindelige Valgrets Grundlag søger at faa Landstinget sammensat

paa en Maade, der gør det til en Lovgivningsfaktor af anden Art end Folketinget, hvilket det ærede Medlem aldeles ikke har naaet ved sit Forslag, hvorfor dette aldrig vil kunne blive accepteret som et praktisk Forhandlingsgrundlag i denne Sag.“ Det var paa Basis af det Program, at Venstrepartiet den Gang vilde have denne Sag behandlet. Og hvad har det saa gjort?

Ja det har, synes det mig, for det første ikke taget Hensyn til sin egen Kritik af Forslaget. Den største og vanskeligste Opgave har det forelagt os saaledes, at man ganske sikkert ikke mærker til nogen Bearbejdelse. Jeg kan i hvert Fald ikke se andet end, at da Landstinget foreslog en Kommission, havde det Lov til at motivere dette Forslag med, at man manglede Oplysninger for at kunne danne sig et Skøn over, hvad Virkning et Forslag paa Grundlag af de Tanker af forskellig Art, der havde været fremme, kunde faa. Der kan jo have været et stort Arbejde dermed, men der synes ikke at have været foretaget nogen stor Bearbejdelse af det foreliggende, i Fjor af Venstre fremsatte Forslag.

Hvad angaar den anden Indvending, at man kun foreslog et Brudstykke af en Grundlovsrevision, saa har man ganske vist medtaget dette, at der finder Fællesafstemning Sted under en Finanslovskonflikt, men den „Række andre Spørgsmaal“, som man forlangte medtaget og deriblandt Rigsretten, er der ikke Tale om. Nej, tværtimod, man har sagt, at den Indvending gælder ikke længer, for drager vi saadanne Spørgsmaal frem, gaar vi bare i Stykker derpaa.

Endelig kan den samme efter min Mening meget betydelige Indvending gøres gældende nu som før, at man vil skabe en Rigsdag, hvor det — for den ærede daværende som for den ærede nuværende Regering — bliver lettere at komme Forsvarslovene til Livs. Forsvarsministeren, og jeg tror ogsaa Konseilspræsidenten, har ganske vist udtalt, at saa længe denne Sag behandles, taler vi ikke om Forsvarslovene, men jeg mindes dog en Udtalelse af den højtærede Forsvarsminister — jeg husker ikke Ordene, men godt Indholdet —, der ligesom kunde tyde paa, at en treuga dei for Forsvarslovene tog han meget grundig Afstand fra, idet han sagde: Naar vi faar Magt dertil, saaledes som vi har Agt, ønsker vi ogsaa Forsvarslovene ændrede. Forrige Gang, da denne Sag var til Behandling, i 1910, blev der lige saa bestemt, ja endnu bestemt sagt: Lov er Lov, og Lov skal holdes. Derfor